

Prezentăm cazul unei paciente în vârstă de 28 ani, care în urma unei evaluări de rutină (radiografie toracică anteroposterioară) acum 3 ani a fost diagnosticată cu sarcoidoză. Nu a fost instituit niciun tratament inițial ci doar o monitorizare periodică, însă ulterior evoluția nu a fost una favorabilă ci boala a progresat și a necesitat o schemă terapeutică cu corticosteroizi sistemic, urmată de pacientă o perioadă când boala s-a remis, însă după întreruperea tratamentului, la alegerea pacientei boala a revenit și s-a complicat apărând simptome neurologice: edem papilar, diplopie ce au determinat prezentarea pacientei la spital, însă la doua săptămâni de la apariția lor. După o anamneză și un examen clinic minuțios s-au efectuat analize țintite pentru a pune un diagnostic de certitudine(RMN cerebral și puncție lombară cu analiza lichidului cefalorahidian). Pe parcursul spitalizării s-a observat că pacienta suferă și de o tulburare de adaptare anxios-depresivă care a necesitat tratament cu clorhidrat de sertralina și lorazepam. În urma realizării diagnosticului diferențial și stabilirea diagnosticului pozitiv de Neurosarcoidoza, problematic a fost tratamentul când s-a pus întrebarea dacă să reîncepem un tratament cu corticosteroizi sau să inițiem un tratament cu imunosupresoare de tipul Azatioprinei sau Metotrexat pentru care nu există însă suficiente studii clinice care să le demonstreze beneficiile clare.

Cuvinte cheie: neurosarcoidoză, corticosteroizi, imunosupresoare.

[Deschidere lucrare...](#)